RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 104.623 van 13 maart 2002
in de zaak A. 90.281/VII-20.733

In zake : XXX,
wonende te 1070 BRUSSEL,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX£, van Joegoslavische nationaliteit, op 18 maart 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 december 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 24 januari 2000;

Gelet op het arrest nr. 89.565 van 6 september 2000 waarbij de vordering tot schorsing van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op het verzoek tot voortzetting van de procedure;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 23 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 februari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die, loco advocaat A. HOFMANS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 5 mei 1999 en verklaarde zich op 6 mei 1999 vluchteling.

1.2. Op 3 december 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 januari 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

> "(...)
> Uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat betrokkene etnische Albanese uit Kosovo zou zijn. Omwille van de oorlogsomstandigheden zou betrokkene haar geboortestreek verlaten hebben eind januari 1999. Via Albanië en Italië zou ze naar België gereisd zijn, waar ze op 6 mei 1999 asiel vroeg. Betrokkene is niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten.
> Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen elementen of feiten heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo (waar volgens haar verklaringen haar ouders verblijven) het risico loopt op een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Sinds haar vertrek is de situatie in Kosovo immers gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees voor betrokkene, met name de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap is niet meer actueel. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 hebben de Servische troepen zich uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht geplaatst.
> Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 december 1999.
> De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht

is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).

Dit is de bestreden beslissing.

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij meent een aantal excepties te moeten inroepen; dat deze excepties doorgaans door een vaste rechtspraak van de Raad van State worden verworpen; dat zij niet onmiddellijk ernstig en overtuigend zijn; dat een voorafgaand onderzoek ervan alleen maar een behoorlijke rechtspleging binnen een redelijke termijn in gevaar zou brengen; dat, nu de Raad van State -zoals hierna zal blijken- het beroep verwerpt, de gemotiveerde beoordeling van deze excepties overbodig is;

3.1. Overwegende dat de auditeur in zijn verslag besluit tot de verwerping van het beroep; dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 24, § 1 van voornoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000 tijdig heeft gevraagd om te worden gehoord; dat ter terechtzitting een advocaat is verschenen die er zich toe heeft beperkt “het voordeel van de procedure” te vragen; dat de verzoekende partij aldus de haar geboden procedurele mogelijkheid niet ernstig en volledig heeft uitgeput om, bij voorkeur op korte en kernachtige wijze, relevante juridische elementen aan te brengen die de geschreven conclusie van de auditeur zouden kunnen tegenspreken; dat te dezen op een lichtzinnige manier gebruik werd gemaakt van de door dit artikel geboden mogelijkheid; dat het verzenden van een verzoek tot voortzetting om te worden gehoord en een louter fysieke verschijning ter zitting op zichzelf niet volstaan om de bevindingen van het verslag van de auditeur te ontkrachten;

3.2. Overwegende bovendien dat uit de processtukken en uit het administratief dossier, niet blijkt dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennelijk onredelijk zou zijn, op feitelijk onjuiste motieven zou berusten of de wet zou schenden; dat niet blijkt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met alle gegevens die hem bekend waren; dat in zoverre de verzoekende partij wil aantonen dat de commissaris-generaal de feitelijke gegevens van de zaak verkeerd zou hebben beoordeeld, moet worden in herinnering gebracht dat de appreciatie van de feitelijke gegevens in de eerste plaats zaak is van de overheid; dat het de Raad van State niet toekomt zich bij het beoordelen van die feitelijke gegevens in de plaats te stellen van die overheid; dat de Raad van State, belast met de wettigheidscontrole, moet nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en of zij daarbij de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden; dat de bestreden beslissing de voldoende draagkrachtige redenen opgeeft waarom zij is genomen; dat, in zoverre een middel wordt geput uit de beweerde schending van de rechten van verdediging, de verzoekende partij uit het oog schijnt te verliezen dat de beslissing van de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve beslissing is; dat het

te dezen niet kennelijk onredelijk is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit een warrig, weinig precies, soms incoherent en zelfs tegenstrijdig asielrelaas heeft afgeleid dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond was;

Overwegende dat de bestreden beslissing dan ook niet strijdig is met de door de verzoekende partij ingeroepen bepalingen en rechtsbeginselen; dat een eerste middel wordt geput uit de beweerde schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de verzoekende partij ook nog een miskenning van de hoorplicht inroept;

Overwegende dat de verzoekende partij haar asielaanvraag steunde op de oorlogssituatie in Kosovo; dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de toestand sedert resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, grondig gewijzigd is, nu de Servische troepen zich hebben teruggetrokken en de regio onder internationaal toezicht werd geplaatst, hetgeen de verzoekende partij allerminst betwist; dat zij geen andere feiten aanvoert die stellen dat zij, wat haar persoon betreft, alsnog een gegronde vrees voor vervolging kan doen gelden; dat de commissaris-generaal op grond van dit motief kon besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag zonder de verzoekende partij alsnog te horen; dat geen enkele bepaling het horen van de asielaanvrager voorschrijft; dat enkel is vereist dat de verzoekende partij in verband met een dergelijke maatregel nuttig voor haar belangen kan opkomen; dat de verzoekende partij deze mogelijkheid had bij het indienen van een beroepsschrift in dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende dat in een tweede middel de schending van de formele motiveringsplicht wordt ingeroepen; dat de bestreden beslissing integraal steunt op het motief dat het gevaar van de Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo geweken is; dat de verzoekende partij dit determinerend motief niet betwist; dat het tweede middel evenmin gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien maart tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. JOLIE. **E. BREWAEYS.**